

Op 11 juli 2017 vond de 17e prijsuitreiking van Kasteeljuweel plaats op het rustieke Muiderslot. Een jaarlijks terugkerend dichtfestijn voor jongeren met een knipoog naar de Rederijkers en de vermeende Muiderkring. Dit project wordt jaarlijks gerealiseerd door het Muiderslot in nauwe samenwerking met docenten van School der Poëzie. De jury bestond uit Matthijs Gomperts (dichter), Marloes Verheijen (Muiderslot) en Dasja Koot, juryvoorzitter (School der Poëzie).

De locatie, het Muiderslot, is een inspirerende plek in een feeërieke omgeving waar het gedichten schrijven opeens als vanzelf lijkt te gaan, en de Ridderzaal waar de prijsuitreiking plaatsvond, is minstens zo schitterend.

Een fraai zomerboekje van ruim 35 gedichten, geschreven door jonge poëten die leerling zijn aan het Casparus College te Weesp, het IVKO en het Montessori Lyceum te Amsterdam, betrad het podium. Ondanks de licht aanwezige nervositeit van de deelnemers werd er prachtig door hen voorgedragen. Voor de jury geen lichte taak om drie winnaars te benoemen. Integendeel, wat lag het niveau dicht bij elkaar!

Zoals gezegd bijzonder en heel divers; sommige dichters allitereerden er luchtig op los, een ander verloor zich in een Griekse mythe of hiërarchisch taalgebruik. Ze raakten de essentie van de waarneming en zetten alle zintuigen in om de woorden te laten zinderen van plezier. Tijdens de schrijflessen onder de bezielde begeleiding van de docenten heeft zich een mooi taalspel ontsponnen. Een waar poëtisch feest werd bijna tastbaar in de gedichten die er dit jaar zijn geoogst. Het was een pittige opdracht aan de jury maar het is hen toch gelukt om tot een conclusie te komen.

De derde prijs ging naar Margot Meijer met het gedicht: Mijn wereld. Deze dichter beschikt over een magische pen waarmee P.C. Hooft tot leven wordt gebracht. Alsof hij het is, die wijze woorden tot ons spreekt. De pruimenboomgaard was haar inspiratiebron om het volgende gedicht te schrijven:

Mijn wereld

Ik sta op

staar naar het venster

ik aanschouw de wereld

de wereld van nu

wandelend luister ik

naar de wind

de vogels

ik ruik de geur

de geur van het gekorte gras

de pruimen van de bomen

ik zie,

zie de schaduwen

de wereld versieren

ik zie een tijdloze wereld

De tweede prijs is uitgereikt aan Bebel Wolff. Zij raakte geïnspireerd door het beeld van Tesseltje in de kruidentuin van het slot te Muiden en gaf het de titel: Geluk. In dit gedicht bezingt de maker de zon, is zij zielsgelukkig en werelds, spreekt haar talen, danst, zingt en dicht dat het een lieve lust is. Ze maakt gebruik van alliteratie en binnenrijm. Het lijkt wel of het ritme de lezer zuivert.

Geluk

Zo geel als mijn geluk
In mijn droom muziek zo zuiver
op de brug zit ik zingend naar de zon
ik ben gelukkig
ik spreek talen ik wil met iedereen praten
mijn ziel vol geluk, gelach, gezang
pure liefde voor de wereld
ik dans op mijn gezang
ik dicht op mijn woorden
mijn vader leert mij wat ik ben
soms voel ik dat ik zweef, wachtend op antwoorden
mijn vertrouwen in mijn woorden blijft bestaan
Ik ben Tesseltje, zo genoemd door mijn vader

Last but zeker not least, is de eerste prijs uitgereikt aan Soraya Velardi met het gedicht: Gestorven. Haar inspiratie vond ze in de Slotkapel. De jury vond in dit gedicht mystiek en was getroffen door sporen van de mythe Orfeus. De spanning wordt heel secuur opgebouwd door subtiel gebruik van herhaling. Alsof Euridyce haar geliefde Orfeus uit de dood terugwenst en hem gaat halen. Deze omkering geeft aan dat ook deze dichter speels heeft ingezet met een oud liefdesthema en een ritmische keuze wat de woordvolgorde betreft.

Gestorven

Gestorven gevoel
Ik wil met hem zijn
Ik pak een ladder en klim omhoog
Ik klim omhoog, ik ga hem halen
Hij zit daarboven vast

Mijn gestorven liefde

Ik pak mijn ladder, ik klim omhoog

Ik klim omhoog, ik ga hem halen

Ik kom hoger, ik ruik zijn geur

Nog een stukje hoger, ik zie hem staan

Snel wil ik hem pakken

Het lukt niet, nog wat hoger

Ik val in zijn armen

Nooit, nooit meer laat ik hem los